

Amb ganes, deixe caure els colzes sobre la pàgina on tracte de comprendre les intencions d'un titular de premsa que, malauradament, no cercaria altra cosa, crec, que un entreteniment fàcil del més epilèptic fullejador de diaris: "Analfabet publica un llibre de poemes"... Notícia curiosa, com tantes. Llegida està... ¿Fugim ara? Aturem-nos una estona. ¿No poden "crear" poesia els analfabets? ¿Està prohibit per una llei en contra? ¿I per què no haurien de poder publicar? ¿No mereixen ser llegits? Sincerament, m'estimaria més llegir alguns llibres d'analfabets que uns altres dels anomenats "cultes", perquè aquells diuen veritats i mentides que certes marededéus de la literatura mai no sabrien dir o que, en qualsevol cas, les dirien amb la boca massa plena. L' "analfabet" en qüestió, explica el periòdic, és un malagueny criador de cabres, Juan Perea, que somia dia i nit en publicar el seu tercer llibre de poemes. Un poemari que, mentre aprén a llegir i a escriure, enregistra en un cassette. Fa uns anys recità els seus primers poemes en una emisora de ràdio i, gràcies a una transcripció, va fer públiques les seues poesies: "Soy poeta y analfabeto, y digo lo que pienso", sentència. El diccionari ras descriu l'analfabetisme com "la falta d'instrucció elemental, com és el desconeixement de la lectura i de l'escriptura". Però també existeixen unes altres definicions d'analfabetisme -emprades més sovint en Sociologia- on s'anomenen analfabetes a totes aquelles persones que sí saben llegir i escriure, i que fins i tot "saben" navegar per la Internet, però que en canvi disposen d'escasses eines per a comprendre les coses que passen al món i que habitualment fracassen en el moment d'exposar o, simplement, crear els seus propis raonaments. Juan, el poeta criador de cabres, sempre ha sabut construir les seues idees, sense saber llegir ni escriure ni navegar per la Internet; tècnicament, seria un analfabet, d'acord, però de cap manera ho seria si atenem a la segona de les definicions.